

[Ministeren for Grønland.]

udenlandske værfter, som er forudsat i spørgsmålet.

Det er rigtigt, at den eneste trawler — for det er den eneste — der er leveret til den kgl. grønlandske handel, nemlig i foråret 1969, er bygget i Norge, idet vedkommende værfts tilbud under licitationen, hvori der deltog såvel danske som svenske værfter, var langt det billigste.

I øvrigt vil jeg gerne tilføje, at det næppe ville være i overensstemmelse med artikel 14 i EFTA-traktaten, hvis en statsinstitution i Danmark fastlagde den retningslinje, at fartøjer som en gældende regel skulle bygges på danske værfter, men det har det ærede medlem jo heller ikke sagt at han ønskede. Bortset derfra er det jo også klart, at de danske værfter ville lide stor skade, såfremt andre nordiske lande besluttede ikke at ville lade skibe bygge på værfterne her i landet.

Endelig kan jeg sige som svar på tillægs-spørgsmålet om, hvorvidt de danske værfter vil være med i en konkurrence i tilfælde af bestillinger på nye både, at det kan jeg uden videre svare bekræftende på. Der vil danske værfter få adgang til at give tilbud på lige fod med andre.

Henry Sørensen: Jeg takker ministeren for svaret og for så vidt også for indholdet af det. Jeg er glad ved at vide, at man vil lade tilbud gå til danske værfter. Jeg synes, det er nødvendigt at oplyse, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at mange danske værfter kan bygge trawlere lige så betryggende, som man gør det i udlandet. Jeg håber, at denne linje må blive fulgt, således at vi kan være helt overbevist om, at vi får en del af dette arbejde herhjemme.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om en statstidende.

(Løvforslaget (nr. 77) findes i tillæg A. sp. 1405, fremsættelsen i tidenden sp. 1863).

Løvforslaget sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: Jeg kan anbefale lovforslaget.

Elmerkjær: Dagbladet Statstidende, et officielt meddelelsesmiddel, har hjemmel i en lov fra 1903. Denne lov er ændret i 1912, i 1928 og i 1937, og fælles for de ændringer, som har fundet sted ved de lejligheder, har været, at området for kategorierne af offentlige bekendtgørelser er blevet udvidet. Det er altså en udvikling, der er fortsat indtil dette øjeblik.

Både under de forhandlinger, som gik forud for ændringerne, og op til i dag har der ind imellem rejst sig røster om, at man skulle sprede de bekendtgørelser, som finder sted i Statstidende, også til den almindelige dagspresse. Man må vel sige, at det er praktisk at have et officielt meddelelsesmiddel, hvor man ganske koncist kan søge oplysninger, når det drejer sig om de områder, som Statstidende behandler. Uden sammenligning i øvrigt har man vel lov til i forbindelse med Statstidende at nævne Kraks Vejviser og telefonbogen, idet der jo også her er tale om en afgrænset art bekendtgørelser, som har interesse for en ganske særlig kreds af befolkningen. Det falder vel også godt i tråd med, at vi lever i en tid, hvor det er almindeligt, at man søger at rationalisere, og jeg går ud fra som en given ting, at ingen ønsker, at den tilstand, vi havde inden loven om Statstidende i 1903, skal vende tilbage, en tilstand, hvor det var ganske bestemte dagblade, der havde det privilegium at offentliggøre de meddelelser, der her er tale om.

De ændringer, der i tidens løb er sket, har en betydelig praktisk begrundelse for sig, og på ganske tilsvarende vis gælder det, at de ændringer, som justitsministeren her har stillet forslag om, har en stærk praktisk begrundelse for sig. Ændringerne går ud på, at Statstidende for fremtiden kun skal udkomme de sidste 5 søgnedage, og derudover at Statstidende heller ikke skal udkomme tirsdagen efter 2. påskedag, tirsdagen efter 2. pinsedag og juleaftensdag.

Begrundelsen for lovforslaget er særdeles praktisk betonet, idet det har vist sig, at de stedfundne arbejdstidsforkortelser har vanskeliggjort trykningen juleaftensdag og om lørdagen. Når dertil kommer, at man fra administrativt hold har ment, at de prakti-

[Elmerkjær.]
ske vanskeligheder, de uheldige følger, vil være af så minimal karakter, at de er til at overse, kan man sikkert med velberåd hu anbefale forslaget. Det giver ganske vist ingen muligheder for besparelser, men på den anden side må man vel kunne regne med, at den indskrænkning, der sker i antallet af udgivelsesdage, økonomisk set i fremtiden vil foregribe udgiftsstigninger, i hvert fald afbøde prisstigninger på dette område.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget.

Jens Peter Jensen (Sorø amt): Begrundelsen for lovforslaget er jo i overensstemmelse med den almindelige tendens i samfundet, der udvikler sig derhen, at en skønne dag kan man møde sig selv på vej hjem fra arbejde, når man går ud til det.

Jeg kan anbefale lovforslaget, idet jeg forudsætter, at den højtærede justitsminister har skabt sig sikkerhed for, at der ikke datomæssigt osv. kan komme komplikationer i forbindelse med de meddelelser, som Statstidende skal indeholde, men jeg vil gerne have dette bekræftet her fra tingets talerstol.

Jørgen Andersen: I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag tilkendegives, at samtlige ministerier er uden betænkeligheder over for de eventuelle konsekvenser af at inddrage Statstidendes mandagsnumre.

I tillid hertil og i øvrigt anerkendende justitsministerens intentioner kan det radikale venstre anbefale lovforslagets gennemførelse uden ønske om udvalgsbehandling.

Dog kan det måske undre, at en indskrænkning af bladet med ca. en sjettedel ikke vil medføre, som det hedder, nogen nævneværdig besparelse. Har ministeren mulighed derfor, ville jeg gerne bede ministeren klargøre dette forhold.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den villige behandling af lovforslaget.

Jeg kan sige til hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt), at det er undersøgt, om der

skulle kunne komme komplikationer med hensyn til datoer og tidsfrister, og det skulle der efter det, der foreligger for mig, ikke kunne blive tale om.

Jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Andersen, at der ikke er mulighed for besparelser af betydning. Når inddragelsen af Statstidendes mandagsudgave ikke medfører besparelser af betydning, skyldes det, at det stof, der hidtil har været optaget i mandagsudgaven, må fordeles på de andre udgaver. Der sker ingen ændring i reglerne om, hvad der skal optages i bladet, og de samlede udgifter til papir, sætning og trykning vil derfor stort set blive de samme. Det er oven i købet over for mig oplyst, at arbejdslønnen i denne anledning spiller en forholdsvis lille rolle i sammenligning med de andre udgifter. Hvad angår fremsendelsen, er det naturligvis rigtigt, at der fremover skal betales porto af et mindre antal numre, men til gengæld opfylder bladet ikke længere betingelserne for postbesørgelse til den særlig billige dagbladstakst, der forudsætter mindst 6 ugentlige numre. Men dette spørgsmål agter vi at gøre til genstand for nærmere forhandlinger med postvæsenet. Jeg kan altså desværre ikke stille i udsigt, at ændringerne medfører besparelser af betydning.

Den ærede konservative ordfører var inde på et spørgsmål om at avertere i andre aviser. Jeg tror, vi er ganske enige om, at det er nødvendigt at have Statstidende, men spørgsmålet om at avertere i andre blade og om at gøre love bekendt gennem optagelse af kortere stykker om dem i de almindelige dagblade har været genstand for behandling i et udvalg, der har afgivet betænkning. Sagen er til overvejelse, og jeg skal ikke benægte, at der måske kunne blive tale om at bekendtgøre denne art ting også i de øvrige dagblade.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om fremgangsmåden ved udpantning for skatter og afgifter m. v.

(Lovforslaget (nr. 75) findes i tillæg A. sp. 1409, fremsættelsen i tidenden sp. 1861).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje. (Ophævelse af udpantningsstristen).

(Lovforslaget (nr. 76) findes i tillæg A. sp. 1401, fremsættelsen i tidenden sp. 1861).

Lovforslagene sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: De to lovforslag er forårsaget af overgangen til kildeskat, og det oplyses, at de i det væsentlige svarer til et lovudkast udarbejdet af justitsministeriets udvalg angående revision af reglerne om udlæg og udpantning.

Forslagene vil medføre adskillige ændringer i de gældende regler, der længe har trængt til at blive udformet på en måde, der svarer til det samfund, vi lever i i dag.

Så vidt jeg ved en gennemgang af lovforslagene og bemærkningerne hertil kan konstatere, opfylder lovforslagene de krav, man må stille i retning af en forenkling og rationalisering, uden at nogens berettigede interesser går for nær, og uden at de retlige garantier mod misbrug sættes over styr.

Under normale forhold ville jeg nok bede om, at lovforslagene blev behandlet i et udvalg, men hvis lovene skal træde i kraft den 1. februar 1970, bliver der jo ikke megen tid hertil. Jeg beder derfor den højtærede justitsminister oplyse, hvor vigtigt det er med denne ikrafttrædelsesdato. Personlig er jeg ikke utilbøjelig til at frafalde udvalgsbehandling, såfremt stærke praktiske grunde kan anføres for en så hurtig gennemførelse.

Langkilde: De foreliggende lovforslag er som allerede fremhævet af hr. K. Axel Nielsen ensbetydende med en forenkling og rationalisering, som i høj grad har været påkrævet på dette område, og vi må for så vidt hilse dem med stor tilfredshed. Der foreslås i lovforslag nr. 75 i § 1, stk. 2, skabt mulighed for, at justitsministeren kan udvide det område, inden for hvilket der kan gives ret til udpantning, nemlig for så vidt angår andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige.

Det er en interessant nydannelse, og jeg har set, at man i bemærkningerne foruden vægtafgiftopkrævninger, som man kunne udvide udpantningsretten til at omfatte, særlig nævner radio- og TV-licensen. Der rører man ved et problem, som jeg synes har stor og principiel interesse. Forholdet er jo det, at vi på dette felt stadig væk kører med en lov med straffebestemmelser, og med den her nævnte bestemmelse i § 1, stk. 2, skulle der altså blive mulighed for, at vi fremtidig kunne få radio- og TV-licensen ind under udpantningsreglerne og dermed måske give afkald på de hidtidige straffebestemmelser.

Det er jo en meget gammel sag, og jeg vil spørge justitsministeren, om han er sindet at inddrage disse afgifter til radio og TV under reglerne om udpantning. Det er en sag, som oprindeligt blev rejst af fru Hanne Budtz i 1965, og den er et lidt trist eksempel på, hvordan en institution kan blokere en rimelig rationalisering igennem så mange år. Danmarks radio, som kender løsningen på alle problemer, i alt fald i udsendelserne, og kan klare ernæringsproblemer i det sorteste Afrika uden tøven, har stået fuldstændig hjælpeløs over for dette problem nu i 5 år og blokeret en løsning. Man er kørt videre med omkring 100.000 bødesager om året, uagtet problemet som sagt har været rejst i 1965 og siden er behandlet flere gange og også mødt med en vis velvilje fra kulturministerens side.

Jeg synes, at nu må tiden være inde til at skyde igennem denne passivitet fra Dan-